

llets s'havien escalfat i agafat vivor prop del foc de la llar, quantes hores les fadrines havien passat triant aquelles mongetes, cigrons o gra fort batuts a la tardor sobre les lloses de l'era, en aquesta era on les eugues sota el sol esgotador de l'estiu hi havien trepitjat les garbes de blat per fer saltar el gra de les espigues, voltant sota el crit d'un dels fills de la casa, com si fos una dansa sota el foc d'agost, perquè d'aquests grans de blat sortiria el pa i la vida de la família durant el llarg, cru i fred hivern.

Tot això i altres petites coses que són les grans coses del viure de cada dia ha clos.

On són la gent d'aquesta casa? No ho sé pas, és possible que allà on siguin, i així sia, visquin millor, o més a la moderna, però amb la seva nostàlgia recordaran dia a dia, hora a hora, a l'Avenc com s'espallofa espiga a espiga el blat de moro.

El progrés, les noves maneres de fer la vida, ha fet que aquesta família marxés, cap a on? És igual, això ja no tornarà a ésser.

Tots els sentiments, els records, les enyorances, les hores de goig i les hores tristes, tot ha quedat en el cor i en el pensament dels qui un dia van viure a l'Avenc i l'únic testimoni

d'una manera de viure ens resta en aquestes pedres.

El gall de l'Avenc ja fa temps que no crida, ni desperta els altres galls del Cabrerès; les muntanyes es queden en silenci, solament la imaginació i la fe en un nou entendre i comprendre la vida a la muntanya, com països molt més muntanyosos que el nostre, tornarà a fer possible sentir cantar els galls del Cabrerès al Montseny per sobre de les fondalades de les Guilleries.

Miquel S,

Nofraries i Molist.

racó del poeta

*¡Infants!
Que poc que els coneixem,
quant els ignorem!
Tot individu resta un infant
ja que la seva maduresa
no esdevé mai en plenitud.
Cada home, pres com a unitat personal,
en parlar-li de tu a tu,
resulta una ment amanyagada
dins el seu si existencial.
Mes ara l'observo,
més o menys conscient i civilitzat
entre la massa,
conjunt de partícules,
cada una de els quals
vol prendre força com a "jo",
i degenera en extremar-se els seus sentiments.*

*És aleshores quan l'home
delimita inconscientment
el seu camp visual;
redueix, doncs,
la seves possibilitats intuïtives
i fa la rabiola del petit,
retornant a poc a poc
envers el claustre matern,
allà on ell desconeix gairebé el món,
allà on ell encara no té nom.
Cal conèixer cada infant
per ajudar-lo a mantenir-se com a home,
perquè la nostra vida s'harmonitza
amb la transparència de llurs esperits.*